

som fra forskellige Sider fremkom her i dette høje Ting, og det Arbejde, som blev gjort under Udvalgsbehandlingen, have givet mig det Indtryk, at det vilde forne Arbejdet paa denne Sag, om der i saa vidt Maal som muligt blev taget Hensyn dertil. Dette er altsaa sket. Kun paa et enkelt Punkt er der sket en Afgivelse fra de Rammer, hvori Forslaget dengang forelaa. Det er nemlig med Hensyn til Behandlingen af Sager i den offentlige Politiret her i København. Forholdet er nu med disse Sager det, at de overhovedet ikke kunne appelleres. De kunne ikke appelleres af den tiltalte, som mener sig gjort Uret, og de kunne heller ikke appelleres af det offentlige, selv om dette for sin Skyld skulde mene, at det var rigtigt, at en Sag blev prøvet ved højere Ret. Der foreslaas nu i dette Lovforslag en begrænset Adgang til Appel, idet det overlades til Justitsministeriet i særlige Tilfælde, under særlige Omstændigheder, at bestemme, at en Sag, som er afgjort i den offentlige Politiret, kan blive appelleret til højere Ret.

Jeg har endvidere den Ære at fremsætte Forslag til Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte. Forholdet er jo nu det, at det er Straffelovens §§ 180—182 og Loven af 10. April 1874, der ordne de Forhold, som høre herunder og nærmest staa i Forbindelse dermed, saaledes at § 181 indeholder Straf for den, som vidende eller havende Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte paafører en anden denne, § 182 sætter Straf for Rufferi og dermed beslægtede Forbrydelser, og endelig indeholder § 180 og Loven af 10. April 1874 Bestemmelserne om Prostitutionen; Straffelovens § 180 indeholder jo blot den Bestemmelse, at den Kvinde, som imod Po-

litiets Advarsel søger Erhverv ved Utugt, straffes med Fængsel. Denne Bestemmelse blev passet ind i det da bestaaende System med en kontrolleret Prostitution, som igen hviler paa en Bestemmelse fra 1815 af en i øvrigt meget tvivlsom Karakter. Efter Straffeloven fortsattes altsaa i Virkeligheden det System, som havde sit Udgangspunkt i denne Bestemmelse fra 1815. Ved Loven af 10. April 1874 blev der truffet en nærmere Lovordning af det hele Forhold og deriblandt ogsaa truffet forskellige kurative Forholdsregler. Forholdet er nu, hvad Prostitutionen angaar, det, at naar en Kvinde enten frivillig, eller fordi hun paa en vis grundet og paaviselig Maade har overtraadt Loven af 10. April 1874, bliver indskreven blandt de løsagtige Kvinder og underkastet de for disse gældende Regulativer og Reglementer, bliver den Handling, som tidligere under Straf var hende forbudt, nu hendes lovlige Næringsvej; ja, man kan endogsaa sige, at den bliver et Monopol for hende og andre Kvinder, der ere i det samme Tilfælde som hun. Som Gengæld for, at hun saaledes faar denne lovlige Næringsvej, dette Monopol, maa hun finde sig i at være underkastet Politiets Regulativer og at indtage en Undtagelsesstilling iblandt Landets Befolkning, saaledes at hendes Ve og Vel i alt væsentligt kan siges fuldstændig at være afhængig af Politiets Administration, og Spørgsmaalet derom kan ikke af hende inddrages for Domstolen. Ligesom dette jo er en stor Nedværdigelse for de paagældende Kvinder, der frivillig eller i de allerfleste Tilfælde imod deres Villie ere komne ind under disse Bestemmelser, saaledes er man vistnok ogsaa fra alle eller fra de allerfleste Sider enig om, at det er urigtigt, at Samfundet saaledes tolererer og lovordner Usædeligheden, og endelig er den sanitære Nytte, der skulde

*Summarisk Sammendrag af Rigsdagens Regnskab for Regnskabsperioden
fra 1. Oktober 1903 til 31. Marts 1904.*

Indtægt.

	Kr. Ø.
Beholdning overført fra Regnskabet 1902—03	3,324. 51
Hævet ved Finanshovedkassen	583,845. 52
Den af Københavns Belysningsvæsen indbetalte Rabat for elektrisk Lysforbrug i 1903	3,377. 69
Tilsammen	590,547. 72